

EXISTUJE NEKONEČNE VEĽA MOŽNOSTÍ, AKO TO POKAŽIAT.

HRA SO SVETMI

OD AUTORA FENOMÉNU KOSECI!

NEAL SHUSTERMAN

HRA SO SVETMI

Neal Shusterman je autor týchto kníh:

Séria *Žatva smrti*

KOSEC

NIMBUS

POSOL

**HRA
SO SVETMI**

NEAL SHUSTERMAN

slovar

Copyright © 2021 by Neal Shusterman

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers.

Translation © Katarína Figová 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022

ISBN 978-80-556-5256-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Neal Shusterman – Game Changer,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers, New York 2021,

preložila Katarína Figová.

Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2022.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

*Príd', aký si bol,
nie aký budeš,
nezabudni na to,
čo na mne miluješ.
Vezmi, čo nájdeš,
nechaj, čo stratíš,
cestu nech osvetlia ti
mosty, čo spáliš...*

– Konniption, „Príd', aký si bol“

1

STOPKA

Nebudete mi veriť.

Poviete, že som sa zbláznil alebo že je to následok častých otravov mozgu. Alebo možno presvedčíte samých seba, že vás vodím za nos a že ste sa stali terčom sofistikovaného kanadského žartu. To je v poriadku. Verte, čomu chcete, ak vám to pomôže v noci lepšie spať. To predsa robíme, nie? Ako malé usilovné pavúky si budujeme sieť reality, v ktorej sa cítime pohodlne, a držíme sa jej, aby sme prečkali najhoršie dni.

Žijeme ťažké časy, však? My všetci. Svet sa mení, strácame pôdu pod nohami a padáme. To všetko sa môže udiat tak náhle, ako keď si kýchnu cestujúci, čo práve vystúpil z lietadla, alebo prestane dýchať muž, ktorému rozdrvili priedušnicu.

Také zmeny zažívame všetci... ale ja som zažil aj iné. Udalosti, ktoré menia svet, ale vedci ich nezachytia a nehovoriť sa o nich v správach. Zmeny, o ktorých sa nik na Zemi nedozvie.

Ale ako som povedal, nemusíte veriť ničomu z toho, čo poviem. V skutočnosti je pre vás lepšie, ak tomu neuveríte. Povedz-

te si, že je to len príbeh. Zostaňte v bezpečí svojej siete. Chyťte zopár múch. Žite svoj sen.

Volám sa Ash. Pri tom všetkom, čo sa zmenilo, moje meno ostalo rovnaké. Je to konštanta, okolo ktorej sa točí zvyšok môjho vesmíru, a ja som za to vďačný.

Nezaujímavý fakt: Ash je skratka od Ashley, čo, ako moja babka stále opakuje, bolo kedysi „veľmi mužné meno“. Volal sa tak jej brat. Zrejme dostal meno po chlapíkovi z filmu *Odviata vetrom*, pretože mal tú smolu, že sa narodil v roku 1939, keď film vyšiel, a dávno predtým, ako boli ľudia ochotní priznať, aký je film rasistický. Mal brata dvojča menom Rhett, ktorý zomrel na detskú obrnu. A teraz príde zábavná časť – chlapík, ktorý hral Ashleyho Wilkesa vo filme? V skutočnosti sa volal *Leslie Howard*. Chudák, ten si nevydýchol ani len vo fiktívnom svete.

Okolo môjho mena býval rozruch len v prvý deň školy, keď ho bezradný učiteľ prečítal a hľadal dievča. Každý, kto sa opovážil utrúsiť nejakú blbú poznámku, to oľutoval, takže spolužiaci sa naučili, že to proste nemajú riešiť. V každom prípade, skratka Ash mi vždy vyhovovala. A Ashley ma volá iba moja babka.

Hoci sa tento príbeh začína a končí futbalom, dôležitejšie je to medzitým. Záhadné mäso v sendviči, pred ktorým vás varovali, že ho nedokážete prehltnúť a už vôbec nie stráviť. Dajte si mlieko, upokojí žalúdok.

Tvrdenie, že futbal bol môj život, by bolo prehnané, ale veľká časť môjho života sa okolo neho točila. Hral som už odmalička a reprezentoval som stredoškolský tím Tibbetvillské cunami. Nič mi nehovorte. Nie je to moja vina. Kedysi sme boli „Modrý diabli“, ale pred rokmi sa nejaký svätuškársky týpek v školskej rade sťažoval, že je to „nevhodné“, a donútil školu, aby názov zmenila. Takže náš maskot sa zmenil z vyškereného modrého

diabla, ktorý nikdy nikomu neublížil, na vycerenú modrú vlnu, ktorá zabila 800 000 ľudí v juhovýchodnej Ázii, v dôsledku čoho bolo suši v Japonsku rádioaktívne. Vraj je to menej nevhodné. Aspoňže máme cool prilby.

Futbal by možno bol môj život, keby som bol running back alebo wide receiver, alebo sen každého chlapca – quarterback. Ale ja nie som rýchly. Nepohybujem sa ladne. Nie som žiadna „poézia v pohybe“. Možno skôr amatérske stand-up vystúpenie. Dalo by sa povedať, že som statný. Nie tučný, ale pevný. Ako dub. A vďaka tomu som fantastický defenzívny tackle.

My tacklovia robíme podobne ako linebackeri špinavú robotu a nedostáva sa nám žiadnej slávy, ale vždy, *vždy* sme to my, kto rozhoduje o víťazstve či prehre. Pozrite sa na to takto: quarterback je ako hlavný spevák kapely, je úžasný, samostatná jednotka a vyžaduje, aby mal v šatni len modré M&Ms. Running backovia a wide receiveri predstavujú gitary a basgitary. Ale linemani? My sme rytmus. Bubeníci, ktorí určujú tempo, no držia sa v úzadí.

Nevadí mi to. Po pozornosti som nikdy veľmi netúžil. Zbožňoval som tú živelnú energiu. Ten pocit, keď som prerazil útočnú líniu. Zvuk zrážajúcich sa prílb. Pamätajte si to, ešte o tom bude reč.

Bol som známy svojimi zákrokmi. Zrážkami. Pri mojich zákrokoch sa len zriedka objavovali trestné vlajky a bol som na to patrične hrdý. Robil som to korektne a dobre. Pokiaľ viem, nikdy som nikomu nespôsobil otras mozgu, ale mnohých som doudieral a sám som bol často dotčený. Niekedy dosť zle, ale nikdy som sa nestážoval. „Rozchod'to“, tak znelo rodinné motto.

„Užívaj si to, kým môžeš,“ povedal mi raz otec. „Pretože sa to skončí skôr, ako si myslíš.“

Aj otec hrával na strednej futbal. Spoliehal sa, že vďaka tomu dostane štipendium na výšku, ale nestalo sa tak. Namiesto toho

začal pracovať pre môjho strýka v oblasti distribúcie autosúčiastok. Rozhodil to. Pri jeho práci a s tým, čo zarobila mama ako odborníčka na výživu, sme vyšli tak akurát. Vďaka bohu za fastfood, ktorý ľudí húfne hnal k mojej mame.

Tak sa veci mali. Vedci to volajú „východiskový bod“. Stav, od ktorého sa meria všetko ostatné. Taký bol normálny stav pred tým, ako sa všetko posralo.

Niektoré rozhodnutia robíme sami, iné za nás urobí niekto iný, no a niektoré veci ignorujeme tak dlho, že už žiadne rozhodnutie urobiť netreba. Ja som ignoroval množstvo vecí, ktorými som sa nechcel zaoberať. Ignoroval som ich tak dlho, až na nich prestalo záležať, alebo sa tak pokašľali, že sa ich už neoplatilo naprávať. Ako keď som stále odkladal registráciu na skúšobné testy na výšku, až kým nebolo neskoro. Mama zúrila a mne to bolo jedno. Prihlásila ma do prípravného kurzu, tak aký by malo zmysel premárniť peknú sobotu cvičným testom, ktorý aj tak budem robiť ešte šesťkrát? Okrem toho, dúfal som, že dostanem štipendium, ktoré sa otcovi nepodarilo získať.

„Presne to si myslel Jay od susedov,“ podotkla mama. „Všetko staval na štipendium, ktoré nakoniec nezískal, a nedostal sa na žiadnu školu.“

„Ešte vždy je tu vyššia odborná škola,“ skočil do toho otec, ktorý sa vždy staval na opačnú stranu než mama. „Je to lacnejšie a o dva roky by mohol prestúpiť na univerzitu, ktorá nás finančne nezruinuje.“

Pomyslel som si na svojho kamaráta Lea Johnsona, o ktorého sa už teraz usilovali tie najlepšie školy. Mal som z neho radosť. Na zápasy to priláka náborárov, ale vedel som, že žiadny sa nebude pozerať na mňa. Nemôžem poprieť, že som Leovi závidel mož-

nosti, ktoré mu to otvára, ale veril som, že aj ja si budem môcť vyberať.

Ktoré rozhodnutie ma teda zaviedlo na podivné miesta, na ktorých som sa ocitol? Nemohlo to byť rozhodnutie hrať v ten deň futbal. Chápete, kto normálny by sa rozhodol nenastúpiť na zápas, ak by na to nemal dobrý dôvod – ako napríklad smrť alebo roztrhanie na kusy. Len máločo by mi zabránilo vyjsť na ihrisko. Mal som povinnosť voči tímu. V ten deň ma nevarovala ani len zlá predtucha. Nič nenaznačovalo, že sa blíži niečo, čo sa nebude dať zvrátiť.

Možno to bolo moje dávne rozhodnutie začať vtedy pred rokmi s futbalom. Ale bolo to naozaj moje rozhodnutie? Futbal bol otcova láska. Spájal nás, a preto som futbal tiež miloval. Niekedy to tak býva, keď ste dieťa. Zjete všetko, čo vám rodičia naservírujú na tanier vášho života.

Takže mi dovoľte najprv prestrieť stôl, kým naservírujem šialený hlavný chod. Bol pondelok 8. september. Prvý zápas sezóny. Cez letné prázdniny som dosť vyrástol a absolvoval som tvrdý tréning. Bol som pripravený. Keďže letný čas na zimný sa mal meniť až takmer o dva mesiace, zápas sa mal začať v podvečernom slnku, ale skončiť v ostrom halogénovom svetle, ktoré dokáže zmeniť obyčajný zápas na pútavé predstavenie.

V šatni to vrelo divokou energiou, ktorú kouč využíval na to, aby sa stala „múrom a hrebeňom vlny“. Tak chcel, aby sme to vnímali. Cunamská obrana bola ako vodný múr, cez ktorý nič neprešlo. A útok bol hrebeň vlny, valiaci sa cez všetko, čo mu stálo v ceste.

Keď som sa prezliekol, podišiel som k Leovi. Boli sme najlepší priatelia, odkedy sa pamätám. Futbal sme spolu hrali už ako malé deti v programe Pop Warner. Vďaka vypchávkam sme boli vtedy

takí nevyvážení, že by nás zložil aj silnejší vetník. Leo bol vynikajúci wide receiver. Ako keby mal na končekoch prstov vlečný lúč, ktorým dokázal nasať futbalovú loptu letiacu na oblohe. Leo bol černochoch, ako asi tretina tímu. Dá sa povedať, že náš tím dobre reprezentoval demografické zloženie školy. Primeraná rovnováha medzi belochmi, černochochmi a deckami s latinskoamerickým pôvodom, s jedným ázijským chalanom, ktorého všetci volali Kamikadze, aj keď bol Kórejec, a nie Japonec.

So všetkými som bol v podstate kamoš a vždy sme sa navzájom v dobrom doberali.

„Keby si bol ešte belší, mohol by som tebou mávať, aby som ukončil vojnu,“ povedal mi raz Mateo Zuñiga po tom, čo sa ma neúspešne snažil naučiť španielsku výslovnosť. Mateo bol najlepší kicker v okrese. Možno ma nenaučil správnu výslovnosť, ale moje chuťové poháriky naučil veľa, pretože ochutnať kuchárske umenie jeho mamy bol nadpozemský zážitok – jej *pozole* bolo jednoducho úžasné.

V tom čase som si myslel, že keď mám takú rôznorodú skupinu priateľov, odškrtol som si tým políčko zodpovednosti voči spoločnosti. Ako keby stačilo mať pár farebných kamošov a som mimo obligá. „Na farbe by nemalo záležať“ – to ma vždy učili a vždy som tomu veril. Ale je veľký rozdiel medzi „nemalo by“ a „nezáleží“. Privilegovaní však ten rozdiel nevnímajú.

Zatiaľ čo Mateo, Kamikadze a všetci ostatní v šatni hulákali, aby sa vyhecovali, Leo bol pred zápasom vždy tichý. Sústredený. „Ak sa mám na ihrisku dostať do koncovej zóny, musím sa tam dostať už teraz vo svojej hlave,“ povedal mi raz. Ale vedel som, že dnes je v tom viac.

„Pripravený urobiť z pakoňov ohrozený druh?“ opýtal som sa ho, dúfajúc, že ho tým nabudím. (Áno, naozaj sme hrali pro-

ti Whartonským pakoňom – v porovnaní s nimi znelo aj cunami dosť dobre.)

Leo sa zaškeril. „Tie už sú ohrozené. Počul som, že ich chovajú len v zajatí.“

Rád som na jeho tvári videl úsmev. Vedel som, že je to prvý zápas, odkedy sa jeho frajerka odsťahovala do Michiganu – čo je to isté, ako keby sa odsťahovala na Mars. Celé týždne pred jej odchodom Leo hovoril len o tom, ako sa prihlási na Michiganskú štátnu, presvedčený, že ich vzťah vydrží naveky. Potom sa s ním rozišla cez esemesku. Z lietadla. To muselo byť prvýkrát v histórii, čo niekto dostal kopačky z výšky 11 000 metrov. Dlhý pád.

„Urobila správnu vec,“ bránil ju Leo. „Maturitný ročník by nemal byť o čakani na niekoho, koho už možno nikdy neuvidíš. A niekedy je lepšie strhnúť náplast rýchlo.“ Hoci mne sa skôr zdalo, že to bola depilácia hrude voskom.

Posadil som sa vedľa neho na lavičku. „Vieš, že všetky baby na tribúne budú mať teraz oči len pre teba, však?“

„Viem,“ odvetil. „Ale na to ešte nemyslím. Ešte pár týždňov.“

Musím povedať, že iní chalani by sa zrejme vrhli do najbližšej otvorenej náruče, ale Leo nie. V prioritách mal jasno.

„No tak by si možno mohol odkloniť niektoré z tých očí mojím smerom,“ podpichol som ho.

„Jasné,“ odvetil a kútiky sa mu jemne nadvihli. „Problém je, že to bude fungovať len u tých, ktoré potrebujú okuliare.“

Zasmial som sa a on sa zasmial hlasnejšie a ja ešte hlasnejšie. Tak to medzi nami bolo. A myslel som si, že to tak vždy aj bude.

Prvých päť minút zápasu z nás sršala energia, pretože sme boli nadšení, že sme znova na ihrisku pred jasajúcimi divákmi. Pakone boli zdatný tím, no chýbala im fantázia. Dobrý súper na rozohria-

tie na začiatok sezóny. Hoci sme v prvej štvrtine neskórovali, verili sme vo víťazstvo. Potom Layton Vandenberg, náš quarterback, pokazil prihrávku, ktorú súper zachytil. Zatiaľ čo si to vyčítal (čo bude robiť celý týždeň, či už vyhráme, alebo prehráme), na ihrisko vyšla obrana. To znamená ja, ak ste nedávali pozor.

Quarterback pakoňov bol úskočný týpek známy tým, že sa rozhodcom sťažoval na každú maličkosť. Zložiť toho ukňučaného pakonského zákeráka mi bude potešením.

Oba tímy zaujali pozície a hra sa začala. Súper rozohral a ja som sa vrhol do akcie. Hráči by sa mali zrážať plecami. Zrážky prilbami, hoci nie sú striktné zakázané, sa neodporúčajú, no niekedy sa im nedá vyhnúť. Stáva sa to. A keďže som vždy miloval pocit zrážajúcich sa prilb, nevadilo mi, keď sa to stávalo. Ako som povedal, mojou typickou črtou boli silné zrážky. Práve to by mi mohlo pomôcť získať štipendium, ktoré otec nikdy nedostal.

Táto zrážka však bola iná.

Poznáte to, keď vás vylaká hlasný zvuk, váš mozog to zmätie a vám sa zdá, že ste pri zvuku videli aj záblesk? No, tak toto bolo ako náhly príval zdanlivého chladu. Žiaden závan vetra či zimnica – skôr akoby na krátky okamih moju krv nahradila ľadová voda. Potom ten pocit pominul a ja som sa ocitol na zemi – zložil som pakonského quarterbacka, loptu ešte držal v ruke a dav jasal.

Nespomínam si na čas medzi tým, ako som sa zrazil s lineanom, a tým, ako som sa dostal ku quarterbackovi. Akoby som sa tam teleportoval.

Pakone stratili dvanásť yardov. Quarterback sa sťažoval, že môj zákrok si zaslúži vlajku, ale nič také sa, samozrejme, nestalo, pretože nešlo o priestupok. Nestalo sa nič nezvyčajné... až na ten chlad, ktorý som už síce necítil, ale pripadal mi taký skutočný. Čo to, dočerta, bolo?

Tlapanutia, buchnutia po zadku, údery hánkami a späť na pozície. Ale teraz ma akosi bolela hlava. Nebola to ozajstná bolesť hlavy, ale niečo *ako* bolesť hlavy. Ako elektrické bzučanie, ktoré skôr cítite, než počujete. Rozchod' to, nie? Rozchodil som to a zvyšok zápasu som na to už nemyslel.

Vyhrali sme dvadsaťštyri štrnásť a v pozápasovej eufórii som na ľadový záchvev takmer zabudol. Spomenul som si naň až oveľa neskôr.

Po zápase sme išli s partiou na burger do tibetsvillského Towne Centre – pompézneho nákupného centra s nesprávne umiestnenými éčkami v názve, kde to v piatky a soboty večer žilo. Kiná, bowling, reštaurácie a tiež stravovacia časť s fastfoodom pre tých, ktorí chceli zhltnúť niečo rýchle a lacné. Ako najlepšiemu futbalovému tímu v meste, ktoré žilo športom, nám časť s fastfoodom v piatky večer patrila.

Layton prišiel so svojou frajerkou Katie. Rameno mal prehodené okolo jej pliec ako hrubý kus mäsa, ktorý ju ťahá k zemi. Keď sa povie „quarterback a jeho populárna frajerka“, predstavíte si presne niekoho, ako sú oni. Layton bol stelesnením typického bieleho amerického chalana, ktorý pravdepodobne sníval o tom, že sa z neho stane Kapitán Amerika. Katie bola roztlieskavačka, no bolo v nej viac, než si Layton vôbec uvedomoval. Sotva dovidel ďalej než za jej roztlieskavačské brmbolce.

Poznáte to – keď niektorí ľudia vidia stereotyp, proste sa ním stanú. Je jednoduchšie vydať sa po širokej a dobre vyšliapanej ceste než jej vzdorovať. Niektorí ľudia ju prejdú až do konca, kde na nich čaká truhla s umelými kvetmi a obohranými slovami na rozlúčku. Tak to je a vždy bude, quarterback a roztlieskavačka, na každej škole, v každom meste, teraz a naveky, amen.

Nemyslím si, že by sa Katie stala roztlieskavačkou z vlastnej vôle. Na jar hrala tenis a zjavne ju to bavilo, ale jej mama bola roztlieskavačka, takisto aj sestra a ju k tomu tiež od malička viedli. Ako som povedal, jeme z taniera, ktorý pred nás položia rodičia. Musím sa priznať, že ja a Katie sme v minulosti spolu niečo mali, ale nie to, čo si myslíte. Pochovali sme spolu telo. Ale k tomu sa dostanem neskôr.

Bol s nami aj Norris, ofenzívny lineman z nášho tímu. Prišiel sám, pretože s frajerkou, s ktorou sa striedavo rozchádzali a dávali dokopy, boli momentálne v štádiu „od seba“ a zdalo sa, že to tak možno aj zostane. Norrisovi akoby sa viac páčilo *pomyslenie*, že má vzťah, než vzťah samotný. Alebo sa možno stále rozchádzali preto, že Norris bol skrátka kretén a z úst vypúšťal komentáre, ktoré sotva pramenili z mozgu. Som si istý, že poznáte chalana, ako je Norris. Každý takého pozná. V jednom kuse vyvádza hlúposti a trúsi samé nevhodné poznámky v nevhodných chvíľach, ako keby si práve odskočil na veľkú, keď Boh rozdával zdravý rozum. Raz rozprával mexické vtipy, ktoré nikto nechcel počuť, až kým k nemu neprišiel Mateo a jednu mu nevrátil.

Takéhoto Norrisa znášate, pretože A) bol vašim priateľom dávno predtým, ako ste si uvedomili, že je kretén, a B) je ako špongia nasávajúca všetky zlé myšlienky, ktoré o sebe máte, pretože je jedno, ako mizerne sa cítite, aspoň nie ste Norris.

Prišiel, samozrejme, aj Leo so svojou sestrou Angelou, ktorá mu teraz robila v partii spoločnosť, keďže jeho exfrajerka odletela na Mars. Angela bola od nás o rok mladšia, ale väčšina ľudí brala ju a Lea ako dvojčky, pretože vždy trávila čas so staršími kamoškami. Nemôžem poprieť, že bola sexy. Možno by som ju pozval na rande, keby to so sebou neprinášalo toľko problémov. Predovšetkým, nechcete randiť so sestrou najlepšieho kamoša, pretože to nik-

dy nedopadne dobre. A potom, hoci sa to hanbím priznať, keby som chodil s černoškou, môjmu dedkovi by to privodilo ďalší infarkt. Starého otca by som nenazval rasistom. Okej, dobre, *nazval* by som ho rasistom, ale nie do očí.

„Je to generačná záležitosť,“ bránila ho zakaždým mama, príliš v rozpakoch, aby sa k tomu vyjadrila zmysluplne. Dedko nemal s Leom problém, ale raz som zachytil, ako si rýchlo zamkol auto, keď ho videl prichádzať. Niežeby si myslel, že mu ho Leo ukradne, ale pohľad na čierneho chalana v ňom vyvolal takúto prehnajú reakciu. Starí ľudia, no nie? Leo si z toho nikdy nič nerobil, takže mi ani nenapadlo, že by ho to trápilo viac, než dávaj najavo.

S Leom som sa pre rasové záležitosti pohádal len raz – pred viac ako dvoma rokmi, keď som na občianskej utrúsil stupidnú poznámku o pozitívnej diskriminácii. Podotkol som, že Leo má lepšie známky ako skoro všetci v triede a jednoznačne lepšie ako ktokoľvek vo futbalovom tíme. Ako prostý druhák som z toho usúdil, že zvýhodňovanie na základe rasovej príslušnosti nie je opodstatnené. Leo ma zotrel prednáškou o všetkých deckách, ktoré nemali toľko šťastia ako on, nemali také príležitosti a všetky dvere sa pred nimi zatvárali. „Keď venuješ všetok čas rozkopávaniu dverí, vyčerpá ťa to a zaostávaš kilometre za tými, ktorí sa cez ne pohodlne dostali,“ povedal. „Naozaj si myslíš, že je to fér?“

Takto som nad tým nepremýšľal. Ospravedlnil som sa mu s tým, že som to tak nemyslel, ale keď už raz poviete niečo hlúpe, čo ste si poriadne nepremysleli, asi sa z toho už nemôžete vykútiť. Rozhodne to nebol môj najsvetlejší okamih. Ale aspoň nie som Norris.

„Táto krajina je plná ignorantov s dobrými úmyslami,“ hromžil Leo. „Je to ako poondiata epidémia a ty si prenášač.“

Výsledkom bolo, že sme sa s Leom asi týždeň ne bavili. Potom to pominulo a všetko sa vrátilo do normálu. Chápete, je to môj najlepší priateľ, nemôžeme dovoliť, aby nás rozdelili maličkosti ako rasové napätie. So zdvihnutou pästou a s transparentom v ruke som potom s Leom pochodoval na proteste proti policajnej brutalite. Myslel som si, že to postačí, aby som mu dokázal, že stojím na správnej strane. Teraz to už vidím inak.

Každopádne, sedeli sme tam šiesti a jedli burgre. My chalani sme boli ešte nabudení z víťazstva, opojení adrenalinom, vďaka ktorému je každý súťažný šport taký návykový, no radosť mi narúšal akýsi neprijemný pocit. Nebola to zlá predtucha, skôr dozvuky – pretože sa to netýkalo niečoho, čo sa stane. Už sa to *stalo*, len som o tom ešte nevedel. Pociťoval som, že niečo je „nesprávne“. Bol ten pocit vo mne alebo okolo mňa? Alebo oboje? V tej chvíli to moje telo pociťovalo ako čudnú bzučivú bolesť hlavy.

„Nemôžem uveriť, že som tak pokazil prihrávkou,“ lamentoval Layton.

„Kámo, vykašli sa na to,“ reagoval Norris. „Tých pakonských šašov sme rozprášili a na ničom inom nezáleží.“

Ale výraz na Laytonovej tvári hovoril niečo iné. Vtedy sa Katie zahniezdila pod váhou jeho ramena a začala jesť hranolčeky jeden za druhým tak rýchlo, že jej Layton musel zložiť ruku z pliec, aby si stihol uchmatnúť nejaké aj pre seba.

Uškrnul som sa, lebo mi došlo, že presne o to jej išlo. Niežeby chcela hranolčeky, ale chcela, aby ju Layton oslobodil zo zovretia. Katie na mňa vrhla krátky previnilý pohľad, lebo si všimla, že som to videl, a ja som na ňu nepatrne žmurkol, aby som jej dal najavo, že jej tajomstvo je u mňa v bezpečí. Odvrátila pohľad, ale všimol som si, že potláča úsmev. Premýšľal som, či je odo mňa nelojálne, že sa teším na okamih, keď sa s Laytonom rozíde, aby som to

s ňou mohol skúsiť – čo som mal urobiť už dávno, ale nikdy som na to nemal gule. Ale nenechám sa tými predstavami uniesť prískoro. Uložím si ich do zadného priečinka v mojej hlave. Nikdy som nebol typ, ktorý by to skúšal na niečiu frajerku. Ale šuškalo sa, že Layton sa k nej nespráva dobre. Vtedy mi do toho nič nebolo, ale vnímal som to ako ďalší náznak, že ich loď sa do konca futbalovej sezóny potopí.

Počas jedla sme sa bavili o futbale a Angela sa začala nudiť. „Čo nemáte žiadne iné záujmy, chalani?“

„Jedlo,“ odvetil Norris. „A sex.“

„V Norrisovom prípade presne v takom poradí,“ dodal som.

„Keď nechceš počúvať kecy o futbale,“ ozval sa Leo, „prečo si prišla?“

„Aby Katie nemusela čeliť toxickej mužskej kultúre sama.“

„My nie sme toxickí,“ ohradil som sa. „To, že sme futbalisti, ešte neznamená, že sme zadubení alebo čo.“

„Alebo čo,“ napodobnila ma. „Pripúšťam, že momentálna úroveň toxicity je zatiaľ v zelených číslach, ale ak začne stúpať, dám vám vedieť.“

Niekoľko metrov od nás spadol čašníkovi podnos. Keďže tu všetko servírovali v červených plastových košíkoch, nič sa nerozbilo, ozvalo sa len neškodné buchnutie a rachot príboru. No pri tom zvuku som prudko obrátil hlavu a mozog sa mi roztočil ako pokazený kompas. Zhlboka som sa nadýchol a rukami sa naširoko oprel o stôl, akoby ma pevný a stabilný povrch pod dlaniami mohol uistiť, že gravitácia ma priťahuje stále správnym smerom. Norris začal pomaly tleskať, tak ako to niektorí ľudia robia, keď sa niekomu podarí rozsypať jedlo. Všetci hľadeli na smoliarskeho čašníka snažiaceho sa rýchlo upratať neporiadok, kým sa neobjaví manažér. No Katie sa pozrela na mňa tak ako predtým ja na ňu.